

[Falk Hanson.]

dette område må følges op på en lang række punkter, bl. a. øget oplysning med hensyn til brugen af antikonceptionelle midler, som samtidig må søges billiggjort mest muligt. Ved tidligere behandlinger har jeg og andre også nævnt spørgsmålet om oprettelse af seksualvejledningsklinikker overalt i landets større byer, hvor vejledningen skal være gratis. Af det af undervisningsministeren i går fremsatte lovforslag ser jeg, at det indeholder bestemmelser om indførelse af seksualoplysning som et fast led i skolernes undervisning, sådan som det også tidligere er foreslået af seksualoplysningsudvalget. Der er så kun at håbe på, at de praktiske problemer i denne forbindelse må blive løst hurtigst muligt, så man kan komme i gang på dette område.

Endelig vil jeg gerne gentage kravet fra tidligere om en meget forstærket indsats fra samfundets side med hensyn til de hjælpeforanstaltninger, der kan stilles til rådighed for kvinder, som ønsker at gennemføre deres svangerskab. Noget aldeles afgørende for mindretallet har nemlig været ønsket om at afskaffe de illegale svangerskabsafbrydelser, og det kan efter min mening kun ske ved, at de erstattes af lægelige forsvarlige indgreb på hospitaler. Det må være noget vigtigt, at samfundet gennem sin holdning og sine tilbud til den gravide kvinde søger at motivere det størst mulige antal kvinder for at gennemføre deres svangerskab, og her er vi vel nok ved et punkt, hvor der er blevet svigtet og ikke ydet tilstrækkeligt. Kunne diskussionen omkring hele abortproblemet og debatten her i folketinget medføre, at en øget indsats på dette område kom i gang, synes jeg, noget væsentligt ville være nået.

Jeg vil gerne tage afstand fra de tanker, som fra forskellig side har været fremført om, at den gravide kvinde skulle søges overtaget til at gennemføre svangerskabet med bortadoption for øje. Det er for mig en aldeles uacceptabel mulighed, der nærmest minder om et stykke forældet klassepolitik fra det forrige århundrede, og det glæder mig,

at udvalgets medlemmer ikke har kunnet tilslutte sig denne tanke.

Ved en af de tidligere behandlinger af dette spørgsmål udtrykte jeg min tilfredshed med, at der havde fundet en af dramatisering sted af debatten i forhold til tidligere. Jeg gjorde det, fordi jeg fandt, at det ville være et gode, hvis man kunne undgå at løfte debatten om dette alvorlige problem op på et plan, hvor sagen kunne blive vanskelig at have med at gøre, fordi en række mere irrationelle og emotionelle momenter kom for stærkt ind i billedet og for stærkt ville præge debatten. Der er nogle, der har misforstået det derhen, at jeg nærede ønske om at tage let på denne sag; det er min opfattelse, at denne misforståelse må stå helt for de pågældendes egen regning. Personlig finder jeg, at der er meget langt imellem at tage let på en sag og at kunne drøfte den sagligt og roligt ud fra de ganske konkrete forhold og oplysninger, som danner baggrund for vor debat og stillingtagen.

Man kunne frygte, at indførelsen af fri adgang til svangerskabsafbrydelse kunne medføre større ligegyldighed også med hensyn til brugen af antikonceptionelle midler. Selv har jeg på et vist tidspunkt hældet til den anskuelse, men jeg tror ikke, det er rigtigt. Der er tidligere foretaget en undersøgelse i Stockholm over steriliserede kvinder; den viste, at de ikke blev mere løsslupne og letlevende, fordi de ikke kunne befrugtes. Og i øvrigt viser jo de fleste andre forhold i tilværelsen, at jo større selvbestemmelsesret og ansvar mennesker får, desto mere engagerede og ansvarsbevidste bliver de.

Med baggrund i de af mig her fremførte bemærkninger, og fordi jeg finder selve formyndertanken mere og mere uacceptabel, samt fordi det må erkendes, at der med fremsættelsen af justitsministerens forslag ikke længere er tale om nogen etisk holdning, skal jeg hermed anbefale at stemme for det af mindretallet stillede ændringsforslag. Vi er ikke blinde for de betænkeligheder, man kan nære, men alligevel er det vor opfattelse, at fri adgang til svangerskabsafbry-